

אלי דסר, העולם הזה

עדי טלמור:

„מצבם של חולי האיידס בישראל מזעזע!“

אומרים עלינו העיתונאים, שהעבודה עושה אותנו קהים לסבל הזולת, שסיפורים אנושיים הם פרנסה בשבילנו, ושום דבר לא מזיז לנו. אבל השבוע פגשתי את עדי טלמור, עורך התוכנית „במצב הנוכחי“ בגל“4, כשהוא נסער מאוד. סיפר עדי: היה איזה שקט בקשר למחלת האיידס, וחשבתי לראיין חולה איידס. נתקלתי בסירוב מוחלט, שנבע מפחד נוראי מחשיפה, והוסבר לי שאדם הנחשף כחולה איידס, או כנושא הנגיף, אבוד לגמרי. בליט ברירה פניתי לאנשי הוועד למילוח מה באיידס שטפלים, בהתנבחות, בחולים.

● ומה הם סיפרו לך?

הם הציגו תמונה מזעזעת ועגומה על המצב של החולים ושל נושאי הנגיפים.

● כלומר?

מסתבר שכל ההסברים לא עזרו, והבורות בנושא זה ממשיכה לתגוג. ברנצ שארם נחשף כחולה, הוא פשוט גורק מהעור לס. החברים שלו נעלמים, הפרנסה שלו נפגעת, יש גם התנכיי רות איומה מצד הצוותים הרפואיים האמורים לרעת מה מסוכן ומה לא. הכי נורא זה שבמקרים רבים מישפחות זורקות את

מחלות

בניהן מהבית, ומפסיקות לקיים איתם קשר. כך שנוסף על המחלה האיומה נמצאים החולים גם במצוקה נפשית נוראה, ואין מי שיושיע.

● אין איזו רשות ממלכתית הנותנת סיוע לחולי אידס?

לא, במדינת ישראל אין שום רשות שתגיש סיוע סוציאלי ונפשי לאנשים האלה.

● על איזה מיספרים אנחנו מדברים?

ההשערה היא שיש עשרות חולי איידס, אבל יש כבר אלפי נושאי נגיף האיידס, שרובם יחלו במשך הזמן.

● עדי, אתה זועזעת מהראיון הזה. מה אתה מוכן לעשות בסופו?

מה שיבקשו ממני. אני לא מפסיק לדבר על זה, אני מנסה לארגן עזרה, אני פונה אליך בבקשה לפרסם את מיספריה שלפון של הוועד כדי לנסות לארגן עוד מתנדבים. זה לא יתכן שאנשים יישבו בשקט, כשקבוצת חולים משועת לעזרה, לכל עזרה.

● מה מיספר הטלפון?
03-227018

(דניאלה שם')

איה קרון:

„אסור להישאר בגטו של העבודה והבית!“

„זה מה יש“, תוכנית השידוכים הטלוויזיונית החדשה, אולי לא תצליח לפתור את בעייתם של כל 800 אלף הפנויים והפנויות בישראל, אבל היא בהחלט יכולה לשמש, לפחות לכמה מהם, כאופציה נוספת להיכריעות.

שאלתי את איה קרון, שדכנית מיקצועית, מה דעתה על התוכנית.

התוכנית היתה מאוד משעשעת, אבל הייתי רוצה לראות אותה קצת שונה. הייתי רוצה לראות קבוצות יגילים נוספות. הייתי רוצה לראות שופטים יותר מיקצועיים, כמו, למשל, פסיכולוג, שרכז וגם נרדף, לאוודיה.

● מה היסכריו של זוג שנבחר בתוכנית, באופן מעשי?

אני לא מאמינה שזה יצליח, אבל לאפשרות, הניתנת לזוג לצאת ולבלות ביחד, יש יותר סיכויים מאשר לסתם פגישה עיוורת. יש צורך בהתאמה יותר מיקצועית.

● אז תוכנית כזאת לא תשנה את מצבם של הפנויים בארץ?

שידוכים

יש בארץ מיספר גדול של פנויים ופנויות ויש להקדיש זמן ומאמץ לפתור את זה.

● מהו הפרופיל של הפנוי הישראלי?

הוא כמו כל פנוי בכל מקום אחר בעולם.

● ופרופיל מיוחד לכו שפנוים לתוכנית?

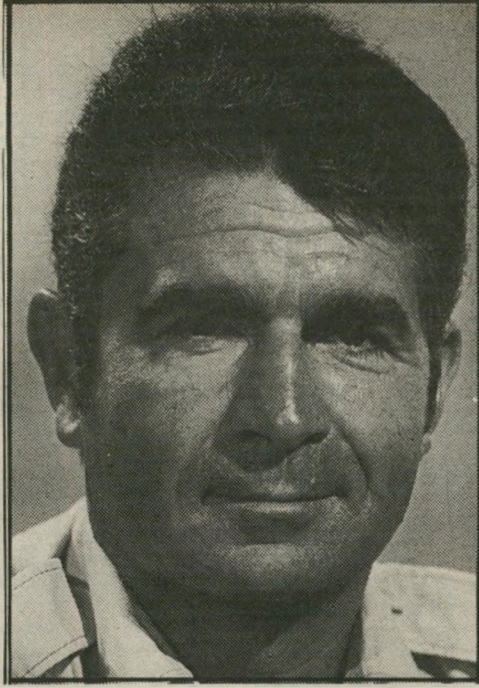
הם יותר בטוחים בעצמם, יותר פתוחים, יותר יפים, יותר מצליחים, אבל העולם בנוי מאנשים רגילים, פשוטים ונחמדיים, שאולי מתביישים להופיע בתוכנית כזאת.

● ומה באמת לגבי השאר, המתביישים?

הדרך היעילה ביותר היא לפנות למשרדי הכרזות ולהשתמש כמאגרי המידע שלהם. כך גרוש מתלאביני יוכל למצוא פנויה מירושלים.

● ואיך עוד אפשר להרחיב את מעגל ההיכרזות?

אסור להישאר בגטו של העבודה והבית. צריך להרחיב את המעגל עלייך השקעה. אם האדם באמת מעוניין בקשר — הוא יצליח. אם הוא פסיבי ונשאר בבית ומחכה שהקשר יגיע אליו — הוא, ברדך כלל, לא יצליח. אפשר גם להצטרף לחוגים מתאימים.

מיכאל בר-זוהר:

„השמעת ביטויים גסים הופכת לספורט לאומי!“

יושב-ראש ועדת-החינוך של הכנסת, ח"כ מיכאל בר-זוהר (המערך), קרא למנהל הרדיו, אמנון נדב, להורות מייד לעובדיו להפסיק להשתמש בביטויים כמו „לזיין“, „זיונים“. בר-זוהר יצא בקריאתו זו, אחרי שבדיווחים על מותו והלווייתו של דן בן-אמוץ שודרו ב„קול-ישראל“ ביטויים כאלה.

שאלתי את חבר-הכנסת בר-זוהר מה מפרע לו בביטויים אלה.

יש מוסכמות ומקובלות לגבי מה שמשמעים בכל-רדיו ממלכתיים. זה לא מקובל בעולם כולו להשמיע את הביטויים הכי גסים ובוטים.

בספר, בסרט או בהצגה — זה לגיטימי, וכל אחד יתבר לפי טעמו. אבל בכל-התיקשות הממלכתיים — לא. אני חושב

תיקשורת

שאנו גם עושים עוול לזן כן-אמוץ בכך שכל הנושא של השמעת ביטויים גסים הופך לספורט לאומי.

● אני לא משוכנע שדן היה מתרעם על כך.

אם דן בן-אמוץ החליט שכך הוא צריך לכנות את ספריו — זה דבר אחר. אבל לא צריך להפוך זאת לנחלת הרדיו, שהוא כלי שצריך להיות מאוד מאופק.

● אז מה צריך לעשות שדרדוריו כשהוא מדבר על ספר בעל שם כזה?

ספרים בעלי שמות כאלה (לא שם זין, „זיונים זה לא הכל“) לא היו מושמעים ברדיו של צרפת, אנגליה או ארצות-הברית או כל מדינה האמונה על חיייתרבות. רדיו ממלכתי לא חייב לחזור על הביטויים הכי וולגריים. עובדה שבטלוויזיה, כשסיקרו את הלווייתו של בן-אמוץ, אמרו שקראו קטע מתוך „אחד מספריו“, וברדיו, לעומת זאת, ציינו את שם הספר. ילדים ששומעים ביטויים כאלה ברדיו — זה נותן להם הכשר.

● ביטויים מעין אלה, ואף גרוזעים מאלה, הופכים בתנאיך.

הכל הופיע בתנאיך, אז מה? אז צריך להשתמש בהם? כל-י תיקשורת המוניים פונים לקהל רחב מאוד, הכולל אנשים יותר רגישים, ילדים, וכיוצא בזה. (נדשן סער-סרצ'נסקי)